

DŽEJMS PATERSON
MERI, MERI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson
MARY MARY

Copyright © 2005 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ova knjiga je za moje drugare – Džonija, Frenkija, Neda, Džima i Džima, Stiva, Majka, Toma i Toma, Merila, Dejvida, Pitera, Bi-Džija, Hala, Rona, Miki-ja i Bobija, Džoa, Arta.

Posvećujem je i Meri Džordan, koja omogućava da sve nekako funkcioniše i koja je sušta suprotnost zloglasnoj Meri, Meri.

Prolog

PRIPOVEDAČ

Prvo poglavlje

ČIN PRVI, SCENA PRVA, mislio je Pripovedač, dok mu se u glavi mutilo od neobuzdane žudnje za akcijom. Istina je da obični ljudi stalno izvode savršene zločine i savršena ubistva. O tome niko ništa i ne zna prosto zato što ubice nikad ne budu uhvaćene.

Naravno, neće ni on biti uhvaćen. U pripoveci koju se spremao da isprede, to se samo po sebi podrazumeva.

To, međutim, nije značilo da danas neće biti izbezumljen od nervoze. U stvari, ovo je za njega bio najnapetiji trenutak u poslednje dve sumanute godine. Bio je spreman da ubije nekog, nekog sasvim nepoznatog. Zaključio je da za prvo ubistvo nema boljeg mesta nego što je grad Njujork.

Malo je nedostajalo da se to i dogodi pred podzemnim toaletom u *Blumingsdejlju*, ali se u poslednji čas predomislio jer je uvideo da mu prostor ne odgovara.

Vladala je prevelika gužva, iako je bilo tek pola jedanaest pre podne.

Bilo je prebučno, a opet, nedovoljno da bi mu buka poslužila kao zvučni štit.

Osim toga, nije mu se dopala zamisao da pokuša bekstvo na njemu nepoznatom terenu Avenije Leksington, pogotovo ne kroz klaustrofobične stare tunele metroa. Kad dođe pravi čas, umeće on već da ga prepozna, pa će se u skladu s tim i ponašati.

Tako je Pripovedač nastavio dalje i odlučio da odgleda neki film u bioskopu *Saton*, u Istočnoj Pedeset sedmoj ulici. Bila je to jedna memljiva, oronula rupa, koja je u svom veku videla i boljih dana.

Odlučio je da gleda *Ubiti Bila, drugi deo*. Tu se našlo još sedmoro zaljubljenika u Tarantinove filmove.

Ko će od ovih ljudi koji se tome ne nadaju biti njegova žrtva? Ovaj? Ona? Onaj tamo? Pripovedač je u mislima ispredao priču.

Našla su se tu dva brbljivca s potpuno jednakim kačketicima *Njujorških Jenkija*, koje su, naravno, nosili naopačke. Ova dva dosadna mentola nisu zatvorila usta ni na jedan jedini trenutak sve vreme dok su se na platnu vrtele reklame i najave novih filmova. Obojica su zaslužili da umru.

Isto važi za dvoje starijih, grozno obučениh ljudi. Ti se pak svih petnaest minuta pre nego što će se pogasiti sva svetla nijednom nisu obratili jedno drugom. Ni jedan jedini put. Njih dvoje ubiti predstavljalo bi dobro delo, još malo pa uslugu društvu.

Jedna krhka ženica u ranim četrdesetim godinama tresla se kao trska na vetru dva reda ispred buđavih starkelja. Nikog nije uznemiravala, osim njega.

Pa onda debeli crnac u patikama koje je podigao na sedište ispred sebe. Nevaspitani, neuviđavni skot u odavno zastarelim dubokim starkama broj četrdeset devet.

Sledeći je bio crnobradi filmopreživar koji mora da je ovaj film video već jedno petnaest puta i koji je, sasvim sigurno, obožavao Kventina Tarantina.

Ispalo je da je bradato čudo ustalo na pola filma, tek što je Uma Turman živa sahranjena. Gospode, ko bi još izašao usred te antologijske scene?

Vođen osećanjem dužnosti, dao je tom tipu oko dve sekunde prednosti. Pratio ga je kroz ofucano predvorje sve do muškog toaleta pored dvorane broj dva.

Tad je zaista zadrhtao. Šta će sad biti? Je li kucnuo čas? Njegovo prvo ubistvo? Početak svega onoga o čemu je sanjao već mesecima? Bolje reći: *godinama*.

Kao da je uključio automatskog pilota, trudio se da ni o čemu drugom ne razmišlja, osim o tome kako da to obavi na najbolji način, a zatim da se vrati u salu i izađe iz nje tako da mu niko ne vidi lice ili već nešto po čemu bi kasnije mogli da ga prepoznaju.

Bradonja je stao za pisoar, što je zapravo bila srećna okolnost. Ušao je u vešto ukomponovan kadar, pravo umetničko delo.

Izgužvana, prljava crna majica imala je natpis *Njujorška filmska škola* spređa i filmsku klapu na leđima. Podsetio ga je na junake stripova Danijela Klauza. To sranje se ovih dana prodavalo kao alva.

„A sad... *akcija!*“, rekao je.

Pucao je jadnom bradatim nikogoviću u potiljak. Gledao je kako ovaj kao vreća pada na pod i leži bez ijednog pokreta više. Pucanj mu je u zatvorenoj prostoriji obloženoj keramičkim pločicama odjeknuo mnogo glasnije nego što je mogao da zamisli.

„Hej! Šta je, dovr... Šta se desilo? *Hej!*“, začulo se. Pripovedač se okrenuo oko ose, kao da je nastupao pred publikom u toaletu.

Dva momka zaposlena u bioskopu ušla su za njim. Mora da ih je privukla buka. Koliko li su uspeli da vide?

„Srčani napad“, rekao im je prvo što mu je palo na pamet trudeći se da pritom zvuči uverljivo. „Čovek je pao pred pisoarom. Pomozite mi da ga podignem. Mučenik krvari!“

Bez panike, bez uzbuđenja, bez ikakvog predomišljanja. Sad je u svemu pratio čist instinkt, bilo dobro ili zlo, ili nešto između...

Podigao je pištolj i pripucao na obojicu, dok su još onako iskolačenih očiju i tupavo stajali na vratima. Čim su dotakli pod, još po jednom je opalio i u jednog i u drugog. Tek da bude siguran. Profesionalno.

Tu je počeo još jače da se tresе. Na pihtijastim nogama trudio se da što smirenije izađe iz toaleta.

Potom pođe iz bioskopa *Saton*, na Pedeset sedmu ulicu, peške prema istoku. Sve je napolju izgledalo nestvarno i mimo ovog sveta, tako *bleštavo* i *bučno*.

Uspeo je. Ubio je tri čoveka umesto jednog. Prva *tri* ubistva. Ovo je bila tek vežba, i to uspešna. Što je najvažnije, mogao bi ponovo to da uradi.

„Samo vežbom se stiže do savršenstva“, prošaputao je dok je žurio ka automobilu – kolima za bekstvo, zar ne? Bože, osećao se bolje nego ikad u životu. Iz toga se moglo zaključiti da mu dotadašnji život nije bio naročito ispunjen, zar ne?

Ali odsad se držite dobro. Držite se!

Meri, Meri, ne zameri.

Prirodno, *ovo* je samo njemu bilo jasno. Bar zasada.

Drugo poglavlje

MISLIŠ LI DA ĆEŠ OPET MOĆI da nekog hladnokrvno ubiješ?
Posle njujorških ubistava često je samom sebi postavljao ovo pitanje.

Misliš li da ćeš moći da prestaneš, sad kad si ovo počeo?
Misliš li?

Pripovedač je čekao. Bezmalo pet meseci mučenja, koje neki vole da zovu disciplina, profesionalizam ili možda kukavičluk – dok ne kucne čas.

Onda je opet ušao u zonu ubijanja. Ovog puta nije u pitanju trening. Predstoji mu pravi posao. Onaj ko će izgubiti život nije mu nepoznat.

Bio je tek jedan od mnogih na popodnevnoj predstavi filma *Vilidž* u bioskopu *Vestvud vilidž* u Los Anđelesu. Okupio se prilično velik broj gledalaca, što je za njega bilo dobro, a svakako i za čuvenog reditelja filma Em Najta Šamalana. Kakvo mu je to pa ime? Em Najt? Nadobudni folirant.

Izgleda da je Patris Benet bila među poslednjima u gradu koji još nisu videli ovaj film strave i užasa. Štaviše, ona je zapravo blagoizvolela sići među običan svet, pa je sedela u

bioskopu, među onima koji plaćaju ulaznice. Baš je na svoju ruku. Uostalom, zar nije baš po tome i bila poznata? To joj je bio zaštitni znak. Čak je unapred kupila kartu, tako je on znao da će biti tu.

Ovo, dakle, nije bila vežba gađanja. Sve mora da se obavi bez greške. Tako će i biti. Nikad nije ni sumnjao. Priča mu je u glavi već uveliko napisana.

Pre svega, niko u sali ne sme da ga primeti. Zato je odgledao projekciju koja je počela u dvanaest sati, pa se zavukao u kabinu toaleta i tamo sačekao početak sledeće, u tri i deset. Napeto, mučno iskušavanje nerava, a opet i nije bilo tako strašno. Ako ga je neko i video, prosto će odustati od planiranog posla.

No Pripovedača niko nije video. Barem je tako mislio. Ni on nije video nikog poznatog.

U bioskopskoj sali je bilo više od sto gledalaca, bolje reći mogućih sumnjivih lica. Najmanje njih deset je savršeno odgovaralo njegovoj svrsi.

Najvažnije je da je ovog puta imao i prigušivač za pištolj. Izvukao je pouku iz one besomučne jurnjave po Njujorku.

Patris je sedela na balkonu. *Meni to odgovara, Patsi, razmišljao je. Mnogo si mi nešto postala smotrena, onakva zajebana kakva si.*

Posmatrao ju je preko prolaza između sedišta, sedeći nekoliko redova iznad nje. Uživao je u svakom trenutku i želeo da ovo sladostrasno iščekivanje osvete što duže traje. Istovremeno je bio nestrpljiv da što pre stisne obarač i zaždi što dalje od bioskopa *Vestvud*, dok nešto ne pođe naopako. Ali šta bi pa moglo da pođe naopako?

Kad je Adrijen Brodi nožem ubo Hoakina Feniksa, Pripovedač je hladnokrvno ustao sa sedišta i uputio se pravo

prolazom pored kog je sedela Patris. Nije oklevao ni jedan jedini sekund.

„Molim vas, izvinite“, rekao je i probijajući se pored nje, tačnije *preko* njenih bosih, mršavih nogu, koje i nisu ostavljale neki utisak za takvu holivudsku veličinu.

„Pazite malo, ako boga znate!“, pobunila se, što je baš i ličilo na nju, onako nepotrebno grubu i nedodirljivu.

„A *ti* nećeš baš njega uskoro upoznati. Boga, hoću reći“, našalio se i zapitao se je li razumela foru. Verovatno nije. Prazne glave iz filmskih studija nemaju vijugu za skrivene poruke.

Ustrelio ju je dvaput. Jednom u srce i jednom tačno između razrogačenih, zapanjenih očiju. Manijakinja koja žudi za potvrdom moći nikad nije dovoljno mrtva. Patris je sasvim lepo mogla i da te progoni iz groba, kao u prvobitnoj verziji filma *Keri*, prve pripovetke Stivena Kinga koja je stigla na veliki ekran.

Usledilo je savršeno bekstvo.

Kao na filmu, a!

Pripovetka je počela.

Prvi deo

SLUČAJEVI UBISTVA *MERI SMIT*

Treće poglavlje

Za: agrajner@latimes.com

Od: Meri Smit

Arnold Grajner je čvrsto stisnuo sitne, žmirkave oči, digao šake na praktično potpuno ćelavo teme i snažno ga počeo. *Jaaj... Bože me sačuvaj. Nije valjda opet, razmišljao je. Život je prekratak da bih ga traćio na ovakva sranja. Ne mogu više. Stvarno ne kapiram šta je s tom Meri Smit.*

U redakciji *Los Anđeles tajmsa* bružalo je kao u košnici. Uostalom, tako je tamo svakog normalnog jutra. Zvonili su telefoni, ljudi su ulazili i izlazili kao na nekom takmičenju u brzom hodanju u zatvorenom. Nedaleko od njega neko je držao propoved o novoj jesenjoj programskoj šemi televizijskih stanica, kao da se ikoga danas tiče šta se daje na televiziji.

Zašto se Grajner osećao tako nesigurno za svojim vlastitim radnim stolom, u svom ograđenom radnom prostoru, usred sveg tog uobičajenog meteža? A osećao se nesigurno.

Lekovi za smirenje kojima se kljukao otkako je pre nedelju dana primio prvi mejl od Meri Smit nisu uspeli nimalo da

smanje udar panike što ga je probo kao ona igla koju koriste za intervencije na kičmenoj moždini.

Uz paniku je osećao i nekakvu morbidnu znatiželju.

Ako se i bavio „samo“ zabavnim novinarstvom, Arnold Grajner je umeo da prepozna važnu novinsku priču. Značajnu temu koja će iz nedelje u nedelju puniti naslovne stranice. *U Los Anđelesu je upravo ubijen neko bogat i slavan.* Nije morao ni da čita mejl da bi to shvatio. Ta „Meri Smit“ se već pokazala kao vrlo bolesna dama koja, nažalost, ne priča bajke.

Pitanja koja su ga morila bila su: ko je ovog puta ubijen i kog đavola se baš on, Grajner, našao u središtu tog pakla?

Zašto baš ja od svih ljudi? Mora da postoji neki dobar razlog za to. Kad bih to znao, verovatno bih se tek tad izbezumio od straha!

Dok je drhtavom rukom birao broj hitne službe, onom drugom je otvorio mejl. *Samo da nije niko koga poznajem. Niko koga volim.*

Počeo je da čita iako mu je sve govorilo da to ne čini. Zaista nije mogao da odoli. *Gospode! Antonija Šifman! Sirota Antonija. Ne! Zašto ona? Antonija je spadala među dobre ljude, a takvih je tako malo.*

Za: Antoniju Šifman:

Ovo slobodno možeš zvati pismo neobožavateljke, mada sam nekad bila obožavateljka.

Bilo kako bilo, ne misliš li da je pola pet ujutro užasno rano za bajnu trostruku dobitnicu Oskara i majku četvoro dece da napusti i kuću i decu? To je, valjda, cena koju plaćamo za ono što jesmo. Ili bar deo cene.

Došla sam tamo jutros kako bih ti pokazala još jednu lošu stranu slave i bogatstva na Beverli Hilsu.

Bio je mrkli mrak kada je vozač došao da te odveze „na snimanje“. Tvoji obožavaoci ne mogu ni da zamisle koliko se u stvari žrtvuješ.

Prošla sam kroz kapiju za limuzinom i pratila je peške.

Odjednom sam osetila da će vozač, ukoliko želim da ti se približim, morati da umre. A opet, njegova smrt mi nije donosila nikakvo zadovoljstvo. Zbog toga sam sva ustreptala, kao mlado stablo na snažnom vetru.

Kad sam mu kucnula na prozor, pištolj mi se zaista tresao u ruci. Sakrila sam ga iza leđa i kazala mu da ćeš sići za nekoliko minuta.

„Nema problema“, rekao je. Samo da znaš, jedva da me je i pogledao. A i zašto bi? Ti si zvezda nad zvezdama, čitam da dobijaš petnaest miliona po filmu. Što se njega tiče, ja sam obična sobarica.

Imala sam osećaj kao da igram neku sporednu ulogu u tvom filmu, ali veruj mi, nameravala sam da ti otmem ovu scenu.

Znala sam da uskoro moram da uradim nešto prilično upečatljivo. Počeće da se pita zašto još stojim tu. Nisam znala hoću li biti suviše uplašena da to učinim ako me zaista pogleda. Ali kad je to i učinio, sve se brzo odigralo.

Gurnula sam mu pištolj pod nos i povukla obarač. Neznatan pokret, gotovo refleksna radnja. Sekund kasnije bio je mrtav. Raznesene glave. Tad sam već mogla da činim šta mi je volja.

Obišla sam auto i otvorila suvozačka vrata, ušla i sela pa te čekala. Fina, fina kola. Tako udobna i raskošna, sva u koži, s prigušenim svetlom, s barom i ugrađenim frižiderom punim tvojih omiljenih poslastica. *Tviks čokoladice, Antonija? Nije te sramota?*

U neku ruku bilo mi je krivo što si se tako brzo pojavila iz kuće. Lepo mi je bilo u limuzini. Tišina, mir, luksuz... Za tih nekoliko minuta sam shvatila zašto se dobro osećaš u svojoj koži. Ili, bolje, zašto si se dobro osećala.

Samo dok pišem ovo, srce mi ubrzano kuca. Dok u sećanju oživljavam onaj trenutak.

Pre nego što ćeš sama otvoriti vrata, zastala si na tren pored auta. Onako u svakodnevnoj odeći, bez šminke, a i dalje neodoljiva. Kroz zatamnjeno staklo nisi mogla videti ni mene ni mrtvog vozača. Ali ja sam videla tebe. Tako je bilo cele te sedmice, Antonija. Sve vreme sam bila tamo, a ti me nisi primećivala.

Kako je to bio neopisiv trenutak za mene! Sedim u tvom autu, dok ti stojiš napolju, u sakou od tvida, kao prava Irkinja i prava žena od krvi i mesa.

Kad si ušla, smesta sam zaključala sva vrata i otvorila staklenu pregradu između prednjih i zadnjih sedišta. Čim si me ugledala, na licu ti se pojavio onaj zapanjeni izraz. Viđala sam taj tvoj izraz i ranije, u filmovima, kada si glumila prestravljenost.

Verovatno nisi ni pretpostavila da sam i ja prestravljena isto koliko i ti. Celo telo mi je podrhtavalo. Zubi su mi cvokotali. Zato sam pucala pre no što je ijedna od nas stigla da progovori.

Trenutak je zaista prebrzo proleteo, ali upravo tako sam i planirala. Zato mi je trebao nož. Samo se nadam da te neće deca prva naći. Ne bih volela da te ona vide takvu. Sve što treba da znaju jeste da mame više nema, da se više nikad neće vratiti.

Jadna dečica: Endi, Tija, Petra i Elizabet.

Zbog njih mi je veoma žao. Sirote bebice bez majke. Ima li išta tužnije od toga?

U stvari, znam da ima, ali to je već *moja* tajna. Nju nikad niko neće saznati.

Četvrto poglavlje

BUDILNIK MERI SMIT zazvonio je u pola šest, ali ona je već bila budna. Ne samo što je uveliko bila budna već je, verovali ili ne, razmišljala o tome kako da napravi kostim bodljikavog praseta za školsku priredbu svoje kćerke Ešli. *Šta bi mogla da upotrebi za bodlje?*

Mada je prethodne noći legla veoma kasno, urođeni mehanizam za planiranje dnevnih obaveza nikako nije mogla da isključi.

Trebalo im je još putera od kikirikija, dečje paste za zube, sirupa za alergije, a i jedna mala sijalica za noćno svetlo u kupatilu. Brendanov trening je u tri, što je u isto vreme, a na preko dvadeset kilometara razdaljine, kad i Ešlini časovi stepovanja. Kako s tim izaći na kraj? Adamovo šmrcanje moglo bi da se ublaži preko noći, ali i da se pogorša, a Meri *nikako ne sme* još jednom izostati s posla. Kad smo kod toga, trebalo bi da se prijavi za još neku prekovremenu smenu.

Sve se to, inače, odnosilo na *onaj mirniji* deo dana.

Uskoro se našla za štednjakom, odakle je uzvikivala naredbe i nadzirala uobičajeni tok jutarnjih aktivnosti.

„Brendane, molim te, pomози sestri da veže cipele. Brendane, tebi govorim.“

„Mama, čarape me bockaju.“

„Prevrni ih na drugu stranu.“

„Mogu li da ponesem Klio u školu? Mogu li, mogu li? Molim te, mamice!“

„Dobro, ali prvo moraš da je izvučeš iz mašine za sušenje rublja. Brendane, šta sam ja tebe zamolila?“

Stručno je ubacila po gomilicu savršeno vazdušaste kajgane svakom u tanjir, taman kad je toster izbacio četiri komada prepečenog hleba.

„Doručak!“

Dok su se dvoje starijih smeštali za sto, Adama je odvušla u sobu i navukla mu crvene pantalonice s tregerima i mornarsku majicu. Tepala mu je i gugutala u uho dok ga je nosila do visoke dečje stolice.

„Ko je najlepší mornar u gradu? Ko je moj čovečuljak?“, propitivala ga je golicajući mu podbradak.

„Ja sam tvoj čovečuljak“, odgovarao joj je Brendan smejuljeći se. „Ja sam, mamice!“

„Ti si moj *veliki* čovečuljak“, uzvratila je Meri, blago ga zagolicavši ispod podbratka. Potom mu je stisnula ramena: „A iz dana u dan si sve veći.“

„To je zato što uvek pomažem tanjir“, kazao je, palcem gurajući poslednju mrvicu jaja na viljušku.

„Ti baš dobro kuvaš, mamice“, rekla je Ešli.

„Hvala ti, dušo. A sad, idemo: ru-ke-zu-bi, ru-ke-zu-bi!“

Dok je sklanjala sudove sa stola, Brendan i Ešli su odmarširali u kupatilo pevajući uglas: „Četkaj, četkaj, peri, peri. Zube i kosu, ruke i lice. Četkaj, četkaj, peri, peri...“

Njih dvoje su se umivali, a Meri je spustila sudove u sudoperu da ih kasnije opere, pa je nakvašenim papirnim

ubrusom obrisala lice Adamu, iz frižidera izvadila paketiće s ručkom, koje je sinoć već spakovala, i stavila svaki u odgovarajuću školsku torbu.

„Idem da stavim Adama u njegovo sedište“, uzviknula je. „Ko poslednji – magarac!“

Meri je mrzela kad se nekom rugaju za neuspeh, ali je umela da podstakne malo nevinog takmičenja među decom kako bi se sve brže odvijalo. Čula je iz njihovih soba ciku pomešanu sa smehom, ali i sa strahom da će izgubiti trku do one stare krtitije. *Bogo moj, ko danas još koristi reč krtitija? Samo još Meri, Meri. A ko govori „Bogo moj“?*

Dok je zakopčavala Adama u sedištu, trudila se da se pri-seti šta je to bilo noćas što joj nije dalo da spava. Dani su joj, a to počinje da važi i za noći, sve više nekako mutno spojeni u jedan neprekidni niz kivanja, spremanja kuće, razvoženja dece, sastavljanja raznih spiskova, brisanja noseva, pa onda još malo razvoženja. Život u Los Anđelesu stvarno ima mnogo loših strana. Činilo joj se da pola života provode u autu, zarobljeni u saobraćajnoj gužvi.

Svakako bi trebalo da nađe neko vozilo koje troši manje goriva od ovog velikog ševrolet karavana koji je dovela s istoka.

Pogledala je na sat. Nekako je već proletelo deset minuta. Deset dragocenih minuta. Kako joj se to uvek dogodi? Kako to uspe da uvek *izgubi* vreme?

Otrčala je do ulaznih vrata i poterala Brendana i Ešli napolje.

„Zašto toliko gnjavite? Opet ćemo zakasniti. Bestraga mu glava, znate li vi koliko je sati?“

Peto poglavlje

ŽIVIMO USRED DOBA u kome se gnevno i bezočno razbija-ju svakojaki mitovi, a onda, iznebuha, mene u jednom od uticajnijih ili barem čitanijih nedeljnika u zemlji nazovu „američki Šerlok Holms“. Kakva neizmerna budalaština, koja me je nervirala i tog jutra. Novinar istraživač po imenu Džejms Traskot odlučio je da me prati okolo i izveštava o slučajevima ubistva na kojima sam radio. Međutim, preveslao sam ja njega. Otišao sam s porodicom na odmor.

„Oдох u Diznilend!“, obavestio sam Traskota kroz smeh poslednji put kad sam ga video u Vašingtonu. Novinar se na to samo izveštačeno nasmešio.

Za sve ostale odmor je možda uobičajena stvar. Stalno se događa, ponekad i dvaput godišnje. Za porodicu Kros to je bio veliki događaj, novi početak.

Sasvim u skladu s tim, dok smo prolazili kroz hotelsko predvorje, čula se pesma *Jedan novi svet*.

„Hajdete već jednom, šta se tu razvlačite?“, požurivala nas je Dženi trčeći ispred svih. Dejmon, nedavno promovisan u rang tinejdžera, bio je uzdržaniji. Hodao je s nama, a Nani

je pridržao vrata kad smo se iz prijatno klimatizovanog prostora uputili u susret južnokalifornijskom suncu.

Zapravo, čim smo izašli iz hotela, sva čula su nam se našla pod opsadom. Izmešani mirisi cimeta, prženog testa i nekakve zamamne meksičke hrane na juriš su nam osvojili nozdrve. Istovremeno se čuo nekakav tutanj koji je podsećao na teretni voz, pomešan sa strašnom vriskom i cikom. Veselom cikom, onom što kaže „hoću još“. Dovoljno sam se naslušao one zloćudne da bih umeo da ih razlikujem.

Mimo svih očekivanja, odobren mi je zahtev za godišnji odmor, pa sam pobegao iz grada pre nego što se direktor Berns ili neko od njegovih saradnika doseti bar šest dobrih razloga zbog kojih bi bilo mnogo bolje da u tom trenutku ne putujem. Deca su u stvari htela da ih odvedem na Floridu, u Epkot, tamošnji Diznijev svet. Iz razloga lične prirode, ali i zbog početka sezone uragana na jugu, uspeo sam da nas preusmerim na Diznilend, s njegovim najnovijim parkom, *Kalifornijskom avanturom*.

„E to ti je Kalifornija, baš.“ Nana Mama je zaklanjala oči od sunčevih zraka. „Otkako smo stigli, nisam videla ni jedno jedino delo prirode. A ti, Alekse?“

Stisla je i oborila usne, ali nije uspela dugo da se uzdržava i na kraju je prasnula u smeh. To vam je Nana. Nikad se ta ne smeje drugima. Smeje se s njima.

„Mene nećeš prevariti, starice. Uživaš što smo svi na okupu. Bilo gde, bilo kad, i pod bilo kakvim uslovima. Ništa ti ne bi smetalo ni da smo u Sibiru, samo dok smo zajedno.“

Na to se ozarila. „E vidiš, *Sibir*. Tamo bih *ja* volela da odem. Putovanje transsibirskom železnicom, Sajanske planine, pa Bajkalsko jezero. Znaš, ne bi bilo zgoreg da američka dečurlija povremeno provodi odmor tamo gde bi mogla nešto i da nauči o drugim kulturama.“

Prevrnuo sam očima Dejmonu i Dženi. „Učiteljica...“

„Ostaje učiteljica“, dovršila je Dženi.

„Ostaje utelica“, ponovio je mali Aleks. Sad mu je bilo tri godine i bio je pravi papagaj. Nismo ga tako često vidjeli, pa me je skoro sve što je radio oduševljavalo. Majka ga je pre nešto više od godinu dana odvela u Sijetl. Bolnim raspravama oko starateljstva između Kristine i mene nije se nazirao kraj.

Nanin glas mi je prekinuo misli: „Kuda ćemo pr...“

„Jedrenje nad Kalifornijom!“ Dženi je uletela pre nego što je Nana i dovršila pitanje.

Dejmon se ubacio: „Dobro, ali posle toga idemo na Kalifornijsko vrištanje.“

Dženi se veselo isplazila bratu, na šta ju je on blago odgurnuo pesnicom po ramenu. Njih dvoje su se ponašali kao da su pred božićnom jelkom. Čak su im se i nesuglasice pretvarale u šalu.

„Plan vam je dobar“, rekao sam, „ali onda ćemo na *Nije lako buba biti*, da obradujemo i vašeg malog brata.“

Dohvatio sam mališu sa zemlje, podigao ga i poljubio u oba obraza. Gledao me je s miroljubivim smeškom.

Život je opet bio lep.

Šesto poglavlje

UPRAVO TAD SAM UGLEDAO Džejsma Traskota kako nam se približava, onako visok metar i devedeset šest, s riđim uvojcima koji mu padaju po crnoj kožnoj jakni.

Nekako, odnekud, Traskot je uspeo da ubedi svoje izdavače u Njujorku da mu odobre pisanje čitavog feljtona o meni, zasnovanog na mom popriličnom poslovnom iskustvu sa slučajevima ubistava koja dižu veliku prašinu. Možda samo zbog onog poslednjeg, koji je imao veze s ruskom mafijom, a bio mi je najgori u životu i digao i te kako veliku prašinu. Bio sam slobodan da i ja malo proverim tog Traskota. Imao je samo trideset godina. Studirao je na Univerzitetu u Bostonu. Specijalizovao se za pisanje o zločinu, a objavio je i dve dokumentarne knjige o mafiji. U pamćenju mi je ostala jedna rečenica koju sam čuo o njemu: „Prljav je igrač.“

„Alekse“, rekao je osmehujući se i pružajući mi ruku, kao da smo stari prijatelji koji su se tu sasvim slučajno sreli. Nevoljno sam se rukovao s njim. Nije to zbog toga što mi se nije dopadao, niti sam imao išta protiv njegovog prava da

piše šta god mu drago, nego je već bio zašao u moj život na način koji nisam smatrao pristojnim. Zasipao me je mejlovima, iskrsavao na mestu zločina, pa čak i pred našom kućom u Vašingtonu. Sad je odjednom iznikao i tu, na našem porodičnom odmoru.

„Gospodine Traskote“, obratio sam mu se tiho, „znate da sam odbio da sarađujem na tim vašim člancima.“

„Ništa zato“, smejujlo se, „meni to ne smeta.“

„Smeta meni“, rekao sam. „Zvanično sam na odmoru. Ovo je vreme za moju porodicu. Možete li nas ostaviti na miru? U Diznilendu smo.“

Klimnuo je glavom kao da mu je sve jasno, ali je odmah dodao: „Našim čitaocima će i vaš odmor biti zanimljiv. Kao nekakvo zatišje pred buru. Super je to! Diznilend je savršeno mesto. To valjda razumete?“

„Ja ne razumem!“, uzviknula je Nana i koraknula ka Traskotu. „Vaše pravo da pružite ruku prestaje pred nosom drugog. Čuli ste nekad taj mudri savet, mladiću? Trebalo bi da jeste. Znaite, vrlo je drsko što ste se ovde pojavili.“

Upravo tad sam krajičkom oka uhvatio nešto što me je još više uznemirilo. Kretnju koja se nekako nije uklapala u ambijent. Žena u crnom koja nam se polako primicala s leve strane.

Držala je digitalni foto-aparat i već nas je uveliko slikala. Moju porodicu. Nanu, koja se isprсила pred Traskotom.

Zaklonio sam decu što sam bolje mogao, a onda sam stvarno planuo na Džejmsa Traskota. „Da se niste usudili da mi slikate decu!“, rekao sam. „Sad se i vi i vaša devojka lepo gubite odavde. Molim vas, idite.“

On je podigao ruke iznad glave smeškajući se nadmoćno, da bi se potom povukao. „Imam i ja neka prava, doktore

Krose, baš kao i vi. A ovo mi nije devojka. Jebiga. Samo koleginica. Sve je ovo samo posao. To je feljton.“

„U redu“, rekao sam, „Sad se gubite odavde. Ovaj dečko ima tri godine. Ne želim da priča o mojoj porodici izađe u nekakvom časopisu. Ni sad nit ikad.“

Sedmo poglavlje

SVI SMO SE POTRUDILI da, bar na neko vreme, zaboravimo Džejsma Traskota i njegovu foto-reporterku. Uglavnom nam je to i pošlo za rukom. Posle bezbroj najrazličitijih vožnji, predstave s Mikijem Mausom u glavnoj ulozi, dve užine i nebrojeno mnogo karnevalskih ujdurmi, usudio sam se da predložim da se vratimo u hotel.

„Na bazen?“, pitao je Dejmon ozarenog lica. Kad smo tog jutra pošli na doručak, nije nam promakao bazen iz zemlje Nedodije od nekih pet stotina kvadratnih metara.

Na recepciji me je čekala poruka, upravo ona kojoj sam se i nadao. Tu je inspektorka Džamila Hjuz iz Policije San Franciska i zahteva da se vidimo. *Što pre, ako ne i ranije*, pisalo je na cedulji. *Što znači, frajeru, miči dupe!*

S osmehom sam bazenskim ajkulama saopštio svoje žaljenje zbog nastale situacije i ostavio ih da se muče bez mene. Na kraju krajeva, i ja sam na odmoru.

„Ne daj im da ti pobegnu, tata“, podbola me je Dženi. „To je Džamila, je l' da?“ Dejmon me je podržao podizanjem palčeva i osmehom iza zamagljenog stakla maske za ronjenje.

Prošetao sam od hotela *Diznilend* do hotela *Kalifornija grand*, u kom sam unapred rezervisao još jednu sobu. Ovaj drugi je sav ispunjen američkim rukotvorinama i mnogo je mirniji od našeg.

Prošao sam na staklena vrata i našao se u raskošnom predvorju. Grede od sekvojinog drveta nadvile su se na visini od nekih šest spratova, lampe tifani ukrašavale su niži nivo, u kome se u sredini nalazio ogroman otvoreni kamin.

Ipak, ništa od toga nije privlačilo moju pažnju. Samo sam mislio na jednog policijskog inspektora u sobi 456.

Neverovatno, ali zaista sam na odmoru.